

Sygn. akt IV U 484/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Renata Darłak</i>
Protokolant:	<i>Ewa Grzybek</i>

po rozpoznaniu w dniu **19 listopada 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z wniosku **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o **odsetki**

na skutek odwołania **A. S.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

z dnia 17 lipca 2015 r. znak (...) - (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. z dnia 17 lipca 2015 r. znak (...) - (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. S. prawo do ustawowych odsetek od zasiłku opiekuńczego przysługującego za okres od 3 kwietnia 2013r. do 12 kwietnia 2013r. w kwocie 436,60 zł za okres od 3 lipca 2013r. do dnia zapłaty tego zasiłku, tj. do dnia 12 czerwca 2015r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na rzecz wnioskodawcy A. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.-

Sygn. akt IV U 484/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 listopada 2015 roku

Decyzją z dnia 17 lipca 2015 roku znak: (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. - na podstawie przepisów art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159 tekst jedn.), zwanej dalej „ustawą zasiłkową” oraz art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 z późn. zm.) – odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do ustawowych odsetek od wypłaconego mu zasiłku opiekuńczego w kwocie 436,60 zł za okres od 03.04.2013 r. do 12.04.2013 r.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji powołał się na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 25 lutego 2014 roku sygn. akt IV U 2062/13, którym ustalono min., że A. S. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą tj. Firmę Handlową (...) sp.j. podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 lutego 2013 roku oraz od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku. Wskazał przy tym, iż Sąd Okręgowy ustalił, że opóźnienie w złożeniu deklaracji za listopad 2012 roku oraz podanie nieprawidłowych danych co do okresu zwolnienia chorobowego wynikało z wyjazdu służbowego wnioskodawcy a także że zaniżona składka za listopad 2012 roku została opłacona w dniu 17 grudnia 2012 roku. Dalej organ rentowy podał, że Sąd stwierdził, iż w okolicznościach sprawy istniały przesłanki do wyrażenia zgody na przywrócenie terminu do opłacenia składek (przez wnioskodawcę i jego żonę R. S.) z uwagi na niezwłoczne podjęcie przez ubezpieczonych działań konwalidujących zaistniałą sytuację; że mogli oni działać w uzasadnionym przekonaniu, iż ich ubezpieczenie nie ustało, albowiem organ rentowy uprzednio kilka razy wyrażał zgodę na późniejsze opłacenie składki; że powyższy pogląd podzielił Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, który wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku, sygn. akt III AUa 380/14, oddalił apelację organu rentowego od powyższego orzeczenia; że wykonując prawomocny wyrok, organ rentowy objął wnioskodawcę ubezpieczeniem chorobowym w okresach spornych; że w konsekwencji (...) Oddział w J. uchylił decyzję odmowną (...) z dnia 24.05.2013 r. i wypłacił wnioskodawcy zasiłek opiekuńczy oraz że pomimo tego organ rentowy był przekonany, iż wydając przedmiotową decyzję miał uzasadnione podstawy do zajęcia stanowiska w niej zawartego albowiem dopiero ustalenia poczynione w postępowaniu sądowym przesądziły, iż zachodzą przesłanki do wyrażenia zgody na przywrócenie terminu do opłacenia składki. ZUS skonstatował, że w tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, iż opóźnienie w wypłacie zasiłku opiekuńczego było następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność.

W dniu 18 sierpnia 2015 roku wnioskodawca A. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji i - zaskarżając ją w całości - zarzucił błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 64 ust. 2 ustawy zasiłkowej oraz art. 85 ustawy systemowej. Wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie prawa do odsetek ustawowych od wypłaconego zasiłku opiekuńczego za okres od dnia 3 lipca 2013 roku (data wydania zaskarżonej w sprawie IV U 2062/13 decyzji) do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania skarżący przedstawił chronologię zdarzeń, w tym postępowanie przed organem rentowym, którego przedmiotem był wniosek R. S. o przywrócenie terminu do opłacenia składki na ubezpieczenie za miesiąc listopad 2012 r. oraz procedurę orzeczniczą przed organem rentowym i tok postępowania prowadzonego w sprawie o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Wskazał również na argumentację przytoczoną przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IV U 2062/13. Poparł ją przy tym wybranym orzecznictwem sądowym (w tym wyrokiem SA w Łodzi z dnia 27 stycznia 2015 roku, III AUa 432/14, wyrokiem SA w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2014 roku, III AUa 1023/13, wyrokiem SA w Katowicach z dnia 29 maja 2014 r., III AUa 2071/13).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżonkowie A. S. i R. S. prowadzą wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki jawnej pod nazwą Firma Handlowa (...) A. S. Sp. j. z siedzibą w D.. A. S. jest współnikiem uprawnionym do reprezentowania tej spółki.

Wnioskodawca A. S. został objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od 16.03. 2009 roku. Składka na to ubezpieczenie za listopad 2012 roku została opłacona po terminie płatności (w dniu 17 grudnia 2012r.) i w zaniżonej wysokości.

W związku z tym decyzją z dnia 3 lipca 2013 roku znak: (...)/ (...)- (...) Oddział w J. stwierdził, że wnioskodawca nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 lutego 2013 roku oraz od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku. Analogiczna decyzja została wydana w odniesieniu do R. S.. Wnioskodawca i jego żona wnieśli odwołania od powyższej decyzji.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 25 lutego 2014 roku sygn. akt IV U 2062/13, ustalono, że A. S. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą jako Firma Handlowa (...) sp.j. podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 28 lutego 2013 roku oraz od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku. Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, że opóźnienie w złożeniu deklaracji za listopad 2012 roku oraz podanie nieprawidłowych danych co do okresu zwolnienia chorobowego wynikało z wyjazdu służbowego A. S. oraz roztargnienia w okresie przedświątecznym; że zaniżona składka za listopad 2012 roku została opłacona w dniu 17 grudnia 2012 roku; że w okolicznościach sprawy istniały przesłanki do wyrażenia zgody na przywrócenie terminu do opłacenia składek z uwagi na niezwłoczne podjęcie przez ubezpieczonych działań konwalidujących zaistniałą sytuację a także że małżonkowie mogli działać w uzasadnionym przekonaniu, że ich ubezpieczenie nie ustało, albowiem organ rentowy uprzednio kilka razy wyrażał zgodę na późniejsze opłacenie składki. Powyższy pogląd podzielił Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, który wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku sygn. akt III AUa 380/14 oddalił apelację organu rentowego od powyższego orzeczenia.

Wykonując ww. wyrok Sądu Okręgowego, organ rentowy objął wnioskodawcę ubezpieczeniem chorobowym w spornych okresach a następnie w dniu 12 czerwca 2015 r. wypłacił mu zasiłek opiekuńczy za okres od 3 kwietnia 2013 r. do 12 kwietnia 2013 r., związany ze sprawowaniem w tym czasie opieki nad synem M. urodzonym w dniu (...)

Wypłata przez organ rentowy zasiłku opiekuńczego dopiero w dniu 12 czerwca 2015 roku była następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

(**dowód** : akta zasiłkowe wnioskodawcy, prawomocny wyrok SO w Rzeszowie oraz Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie – wraz z uzasadnieniami sygn. akt IV U 2062/13)

Powyższy stan faktyczny, jakkolwiek bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana w toku postępowania.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron albowiem sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem było, iż wnioskodawcy A. S. przysługiwało prawo do zasiłku opiekuńczego za okres od 3.04.2013r. do 12.04.2013r. w kwocie 436,60 zł, w związku ze sprawowaniem opieki na synem M.. Taki też zasiłek został mu wypłacony przez organ rentowy w dniu 12.06.2015r.

Kwestią sporną pozostawało, czy skarżącemu przysługuje prawo do odsetek od w/w świadczenia.

Wyniki przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego pozwalają uznać odwołanie wnioskodawcy A. S. za zasadne, co skutkuje przyznaniem mu prawa do spornych odsetek od dnia wydania decyzji w przedmiocie niepodlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu (3 lipca 2013 roku) do dnia zapłaty (12 czerwca 2015 roku). Datę początkową naliczania tych odsetek wyznacza dzień, w którym organ wydał wadliwą decyzję, nieprawidłowo wykładając przepisy prawa materialnego, przy braku ujawnienia nowych, w późniejszym okresie (także w postępowaniu sądowym), okoliczności, które mogłyby prowadzić do odmiennych wniosków. Istotne są w tym zakresie ustalenia i argumentacja prawna sformułowana przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie oraz Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, które to Sądy, orzekając w sprawie IV U 2062/13, przesądziły o wadliwym procedowaniu organu rentowego. Podkreślić należy, że w toku tamtego postępowania sądowego stan faktyczny sprawy pozostał tożsamy, a organ rentowy, wydając decyzję, dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa. Tymczasem organ rentowy ma obowiązek znać oraz prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność (nawet, gdy nie można mu zarzucić niestaranności w wykładni i stosowaniu tego prawa).

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 121) w związku z art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159 tekst jedn.) jeżeli organ rentowy – w terminie przewidzianym w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty ustawowych odsetek określonych w przepisach prawa cywilnego. Nie dotyczy to sytuacji, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności. Zatem dla oceny zasadności żądania odsetek decydujące jest ustalenie, czy i z jakich przyczyn doszło do uchybienia terminowi przewidzianemu do ustalenia i wypłaty danego świadczenia. Jeśli ustawowe terminy zostały przekroczone, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność – powstaje obowiązek zapłaty odsetek. Istotne jest zatem ustalenie, co sprawiło, że to Sąd, a nie organ ustalił, w sposób bezpośredni lub pośredni, prawo do świadczenia. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 września 2007 roku (P 11/07) stwierdził, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie świadczenia uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu ustalającego prawo do tego świadczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy. Istotny jest zatem dzień, w którym organ rentowy mógł ustalić to prawo, gdyby działał prawidłowo.

Odnosząc się do interpretacji art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, istotnego w spornej sprawie, wskazać należy za Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym, że ocena odmowy wyrażenia zgody przez organ rentowy na opłacenie składki po terminie, nie ma charakteru uznaniowego, pomimo zwrotu „może”, lecz podlega merytorycznej kontroli w razie wniesienia odwołania. Uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, nie musi być wyjątkowy, chodzi o to, aby obiektywnie usprawiedliwiać nieopłacenie składki w terminie. Należy zwrócić uwagę na niezwłoczne podjęcie przez wnioskodawczynię czynności zmierzających do konwalidacji zaistniałej sytuacji, czyli złożenie wniosku o przywrócenie terminu i opłacenie brakującej części składki po powzięciu informacji o brakach. Brak było zatem złej woli po stronie skarżącej, skoro zaistniała sytuacja wynikała z wyjazdu służbowego A. S., zajmującego się w spółce opłacaniem składek.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, „dowolność” w wyrażeniu przez ZUS zgody na opłacenie składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe po terminie, nie oznacza pełnej, niekontrolowanej swobody organu rentowego. Powinien on bowiem w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć materiał dowodowy oraz wszystkie okoliczności sprawy, mając na uwadze ewentualną kontrolę sądową (por. wyrok SN z dnia 6 sierpnia 2015 roku, III UK 233/14). Organ powinien mieć przy tym świadomość, że jego decyzja ma istotne znaczenie dla ubezpieczonego, albowiem, gdy jest pozytywna, powoduje kontynuowanie dotychczasowego stosunku ubezpieczenia, natomiast negatywna potwierdza ustanie z mocy prawa tego ubezpieczenia i może być przedmiotem zaskarżenia w postępowaniu sądowym. W ustawie systemowej nie zostały wprowadzone określone przesłanki „wyrażenia zgody”, co jednak nie zwalnia organu z analizy danego stanu faktycznego, przy zastosowaniu sprawiedliwych i sprawdzalnych kryteriów podejmowanej w tym przedmiocie decyzji (por. uchwałę SN z dnia 8 stycznia 2007 roku, I UZP 6/06, wyrok SA w Lublinie z dnia 22 lipca 2015 roku, III AUa 387/15, wyrok SA w Łodzi z dnia 11 czerwca 2015 roku, III AUa 921/14). Do takich należy przebieg dotychczasowego ubezpieczenia (opóźnienia, terminowość, zaległości), przyczyny uchybienia terminowi (np. wyjazd, choroba) oraz zachowanie ubezpieczonego po stwierdzeniu wadliwości w opłaceniu składki, chodzi o poszukiwanie racjonalnego usprawiedliwienia zaistniałej sytuacji. Wystąpienie braku zawinięcia w opóźnieniu nie jest konieczną przesłanką tego rodzaju „przywrócenia” terminu. Dodatkowo fakt wcześniejszych uchybień w terminowym opłaceniu składki nie stanowi wystarczającej podstawy do wydania decyzji odmownej, powołany przepis nie zawiera bowiem podstawy do ograniczania korzystania z niego w aspekcie ilościowym. W wyroku z dnia 23 lipca 2014 roku (III AUa 916/14) SA w K. zaprezentował pogląd, że nawet posiadanie przez ubezpieczonego zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie może determinować odmowy wyrażenia zgody przez ZUS na opłacenie składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe po terminie. Nie rozważając dostatecznie zaprezentowanych okoliczności, organ rentowy może postąpić wadliwie i ponosi konsekwencje w zakresie tej wadliwości, w tym prawa skarżącego do odsetek. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych (wystarczających) okoliczności, organ

rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że ustalenie prawa odwołującego się do zasiłku opiekuńczego dopiero w postępowaniu sądowym prowadzonym pod sygn. akt IV U 2062/13 było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy. Zdaniem Sądu w chwili wydawania decyzji odmownej z dnia 3 lipca 2013 roku ZUS posiadał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w zasadzie zaniechania wydania decyzji negatywnej w przedmiocie podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W konsekwencji, odmówiono – na tamtym etapie – A. S. prawa do zasiłku opiekuńczego i dopiero po prawomocnym zakończeniu w/w postępowania dokonano jego wypłaty (12 czerwca 2015 roku). Co istotne, okoliczności związane ze zdarzeniem, przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zarówno przez organ rentowy, jak i później Sądy: Okręgowy i Apelacyjny, były tożsame. Oznacza to, że rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym (sądowym) nie było uzasadnione ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W trakcie postępowania przed organem rentowym złożone zostały wszystkie niezbędne wyjaśnienia, a także zgromadzona została stosowna dokumentacja, przekazana następnie w całości do w/w Sądów w związku z odwołaniem wnioskodawcy od decyzji wyłączającej go z dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. W toczącym się wówczas postępowaniu sądowym nie ujawniono żadnych nowych okoliczności. Oznacza to, że już w dniu 3 lipca 2013 roku (...) Oddział w J. mógł ustalić prawo wnioskodawcy do zasiłku opiekuńczego.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 roku (I UK 345/09) organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego. Powyższa teza została potwierdzona również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010 roku (III UK 20/10), gdzie Sąd orzekł, iż w sytuacji, gdy organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek.

Mając na względzie powyższe, należało przyjąć, iż organ rentowy, z uwagi na dokonanie niewłaściwej wykładni przepisów prawa, przy jednoczesnym zachowaniu niezmiennych ustaleń faktycznych przez sąd, ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawa odwołującego się do zasiłku opiekuńczego. Wskazać bowiem należy, iż w sytuacji, gdy znany organowi rentowemu stan faktyczny sprawy stwarza podstawy przyznania określonego świadczenia przy prawidłowej wykładni i stosowaniu prawa materialnego, organ rentowy ponosi odpowiedzialność „odsetkową” związaną ze swoim błędem w zakresie wykładni lub stosowania prawa materialnego. Organ rentowy ma obowiązek znać i prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność. Przeciwnie stanowisko prowadziłoby do utrwalenia założenia o działaniu organu rentowego bez ryzyka, a dodatkowo przenosiło spory – w sytuacji, gdy nie jest to konieczne – na drogę sądową, w przypadku której – z uwagi na specyfikę spraw – generowane są nieraz dodatkowe koszty, np. związane z opiniami biegłych, których można by uniknąć, a które stosownie do art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025) obciążają Skarb Państwa. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku (I UK 159/04) wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i stosowaniu prawa. Taka sytuacja w ocenie Sądu miała miejsce również w niniejszej sprawie. W tym stanie rzeczy opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 64 ust. 2 ustawy zasiłkowej, zaś początek opóźnienia w wypłacie świadczenia wyznacza dzień wydania błędnej decyzji, zmienionej w toku postępowania odwoławczego prowadzonego pod sygn. akt IV U 2062/13.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 KPC, Sąd uwzględnił odwołanie wnioskodawcy i zmienił zaskarżoną decyzję.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).